

COSINZEANA

REVISTA ILUSTRATA SAPTAMÂNALA

REDACTOR: SEBASTIAN BORNEMISA

Anul IV. — Nr. 11.

Abonamentul: Pe an 12 cor. Pe $\frac{1}{2}$ an 6 cor.
România 30 lei. — America 3 dollari. — Germania 15 M.

Orăștie, 22 Martie n. 1914.

Din noul parlament român: O grupă de senatori și deputați aleși pentru sesiunea nouă. — Printre ei și dl Titu Maiorescu fostul prim-ministru.

CULTURĂ LIBERĂ!..

Se revarsă de ziună?

Se face lumină? Încep să se risipească negurile de pe o parte macar a minților cugetătoare din țara noastră?

Aceste întrebări ni-au năvălit în gând, ascultând zilele astea câteva vorbiri în parlamentul din Budapesta. Vorbea deputatul *Zoltan Désy* la chestia împăcării Românilor, care preocupă în aceste zile ședințele parlamentului și opinia publică a țării, ba are răsunet chiar și peste hotare. Și vorbind despre Români deputatul *Désy* a cutezat să o spună în plin parlament, înaintea marelui sfat al țării, că:

...el față de Români are cea mai mare simpatie. Că decenii întregi a trăit între Români, și a fost întotdeauna cu cea mai mare dragoste între ei. Declară drept o mare greșală, că chestia asta a naționalităților a fost lăsată să fie discutată numai în presa din străinătate, și abia acum se aduce aici, unde-i e locul, în fața parlamentului!.. E pentru o rezolvare liberală a chestiei, căci dsa

*crede în puterea culturai
libere, și nu are nici o
teamă*

a-i da cursu celei culturi, a-și face emulațiunea sa dela popor la popor.

Contele *Tisza* a exclamat: *Așa-î!*

Îndată după *Désy* a luat cuvânt fostul ministru de culte *Albert Berzeviczy*, și laudând fruncheța lui *Désy* și lumina ce pune în spusese sale, — ajunge a declara:

„Tisza a înțeles cursul vremii!.. — și dacă nu s'a putut azi ajunge la o pace între cele doue popoare, a căror apropiere se dorește, ea de sigur va veni!”

Ne oprim la aceste două glasuri, căci ele prea ne par scăpărarea unor schinte mari ce vor să lumineze, clipite macar, în beznă de gândire ce apasă și mai apasă, asupra judecății în cercurile hotărâtoare, în această patrie a noastră.

„Cred în puterea culturai!”, exclamă un părinte al patriei, voind prin asta să zică: *Să se dea curs liber emulațiunii culturale a popoarelor din țară!* Căci eu, ungar conștiu de mine, am încredere în puterea culturai noastre maghiare, că nu va ieși înfrântă din o emulare!”

Dar noi Români din această patrie, spre ce altceva ne zbatem atâta, după ce altceva însetăm așa de mult, spre ce ne aieptăm cu avântări încordate, ca 'omul ce simte că se asfixiază și să aruncă după aer curat? Au nu după libertatea culturai, în a cărei putere credem și ne încredem și noi, ca dl *Désy*? — Și pentru aceea ne silim să o slujim, să o întărim, prin graiu, prin scris, prin școală, prin revistele noastre, prin toate mijloacele ce servesc întărirea ei!

Considerăm drept un fericit augur al viitorului, întrepunerea deputatului *Désy* pentru libertatea culturai, în care dsa are încredere, la ce dl *Tisza* exclamă: *Așa-î!*, și pentru ce *Berzeviczy* felicită pe orator și spune despre aprobătorul lui, că: *„a înțeles cursul vremii”*...

Ne par aceste licăriri a unor idei mai sănătoase în parlamentul din Pesta, ca un revărsat de zori, după care are să vie ziua luminoasă a libertății pentru cultura adevărată, slobodă, lăsată să se dezvoalte în voia ei, în firea ei, a Românilor să înflorească românească, a Nemților nemțască,

a fiecui după firea lui, după firea ei!..

• Și când ni se spune, că prin pășirea sa, *Tisza* „a înțeles cursul vremii” și că, prin urmare, el are să se conforme în viitor acestui „curs al vremii”, care duce spre cultura liberă, — deși pașii ce a făcut până'acum în acest senz sunt foarte sfițiți, foarte neînsemnați. foarte stângaci, pași de regrut încă, — totuși se întărește în noi convingerea, că vremile îl vor învăța și pe *Tisza* și pe soții săi, a pași mai sigur, mai cu zor, de sălă de voe bună, pe calea cea nouă, care este a libertății culturai, după care însetăm și nizuim și noi atât de tare și așa de mult.

Căci, „nu sunt vremile sub om, ci bietul om sub vremei”... Și vremilor celor nouă vor învăța a se plecă și cei crezuți neînduplecați până ieri!..

„AMICIȚIA FRANCO-ROMÂNĂ”

se numește societatea înființată la București pentru a cultivă și a strânge tot mai mult bunele legături de pretinie, de frăție, între poporul român și cel francez, între aceste două nobile națiuni surori.

Din veacuri, locul lor lângă olălă a fost. Și dacă nouă, celor azi în viață, ne-a fost dat să vedem timp de aproape jumătate de veac pe Români și frumoași lor țară, oarecum înstreinați de Franca cea purtătoare de lumină, — cauzele nu sunt a se căuta în vreo răcire ce s'ar fi sălășluit în inimile unora pentru alții, ci în cauze cu totul streine de inimă, în — politică.

România, după ce și-a detronat pe întâiul său *Domn* al țării *Unite*, pe *Cuza-Vodă*, și și-a adus în tron pe *Principele Carol*, odrasla a marelui *Familii de Hohenzollern*, — a fost atrasă spre sfera politică a triplei-alianțe și, ascultându-și *Domnitorul*, azi veneratul *Rege Carol*,

Tara a stat credincioasă lângă „tripla-alianță”, și după ce se formase „tripla-antantă” în care eră și sora mare și bună Franția...

Vara retrecă, desmetecă însă pe credincioasa Românie, din visul ei frumos și o adusă la cruda realitate, că soața și vecina pe care se razimă, nu-i e așa credincioasă cum o credea, — și de atunci ochii speriați ai tinerei fări, caută în jur de sine alți binevoitori, alți spriginitori, pe cari să se poată răzimi cu încredere!

Și sora mai mare Franția îi întinde mâna și-i zice: Iată-mă, aici sunt eu, tu surioară speriată! Așa-i că mult ai dormit în cort strein și urit vis ai visat și cu spaimă te-ai deșteptat...

Și acum s'a format la București și în Paris o societate, care anume să cultive bunele legături și să le strângă iară între cele două popoare surori.

De curînd mari învățați francezi au mers la București spre a fiinea conferențe cari să apropie inimile celor două națiuni, și ei au fost sârbătoriți frumos în capitala română.

Chipul de sus ne arată o grupă de Francezi și Români la București, fotografiți după întâia conferență de înfrățire, primită cu multă căldură și cu frumoase nădejdi, de toate inimile românești.

România își regăsește locul ei firesc: alături de sora și ocrotitoarea sa caldă și desinteresată: Franția.

□ □ □

Din ale fachirilor.

Un misionar american în călătoria sa prin India a ajuns prin locuri necunoscute până acum de europenii cercetători, și povestește despre acestea interesante lucruri privitoare la viața și obiceiurile fachirilor.

În apropierea Maderei, la o stâncă uriașă, se adună de două ori pe an fachirii — povestește misionarul american, și la o adunare de aceasta am văzut lucruri, cari se par de necrezut. Fachirii își chinuie trupul în mod nelncipuit de dureros și trebuie să te miri, cum pot îndură toate aceste dureri, pe cari și-le procură de bunăvoie. La locul acesta sînt ei vin din depărtări uriașe. Venitul acesta al lor însă, nu e așa ușor, după cum se pare. Unul de pildă vine tot drumul durigându-se, ca o bute, altul ține în mână o piatră și se aruncă cât e de lung pe jos, întinde mâna și face semn cu peatra. Se scoală apoi și pășește până la semnul făcut; aci se oprește și se aruncă iară jos, întinde mâna, face semnul și iar se scoală. Așa tot drumul lung de zeci de kilometri. Lumea, care se adună la stâncă aceasta, ca la un loc sfânt, admiră pe acești fachiri și privește la ei cu un fel de admirație hotarnică cu stinjenia.

Misionarul american a văzut și fachir de acela, care s-a legat de picioare și s-a pus să atârne cu capul în jos vre-o jumătate de oră.

Cât a stat așa spânzurat, a pus să i se facă foc sub cap și flăcările au început să-i părjolească părul.

Unul, pe care lumea îl finuse sfânt și alesul Domnului, se chinuia și mai și. Și-a întins un braț și l-a sprîmînt de-o bătă. Luni de zile l-a ținut în starea aceasta, până ce băta a putrezit. De-atunci i-a fost imposibil, ca să reducă mâna în stare normală, căci îi înfepenise cu desăvârșire, iar nervii îi abzisese orice activitate. Altul se culcă într-un pat așternut numai cu cuie, cu dărăburi de sticlă și cu bucăți ascuțite de lemn. Un al treilea s-a îngropat stînd în picioare, până la nas și în fiecare zi venea un învățăcel să-i desgroape gura și să-i dea ceva să mănânce, după care i-o îngropă din nou.

Chinuri de bunăvoie de acestea de altfel se văd la fachirii din toate părțile în India, nu numai la cei dela Madera. Pe coastele Himalaiei, întocmai ca și pe străzile orașelor europenizate, umbli din casă în casă și cerșesc o mână de orez, ca să aibă „pânea cea de toate zilele”. Prin pustiiuri și prin păduri, ei trăiesc deopotrivă, și ne mai gândindu-se la cele lumești, își frământă capul numai cu cele sfinte și sufletesti, așa ca sihastrii creștini pe vremuri. Sfârșitul de obicei îi ajunge prin locuri neumblate și se prăpădesc în chinurile propriei ori sfâșiați de animale sălbatice, în fața cărora nu se apără, fiindcă credința lor nu le îngăduie să lovească în nimic.

Fachirii de altfel nu aparțin numai straturilor de jos ale societății, ci îi înlănești și în societatea bogată, aleasă. Nu-i permis să credem că ei ar fi niște nebuni, niște smintîți. Dimpotrivă, sunt între ei oameni foarte inteligenți și faptul, că rabdă liniștit și fără să se plângă, chinurile și durerile, la ei e un principiu de viață, o înfelepucione. Filosofia indică susține, că numai neactivitatea și inerția mântuie pe om de păcatele lumești, iar nu mișcarea și activitatea.

Zece locuitori dintr'o comună de lângă Siliștra, mușcați de un lup turbat, care zlua nămaza mare, a intrat în sat și a atacat pe oamenii pe cari îl întâlnia în cale. Prin îngrijirea prefecturii de Siliștra, ei au fost duși la București, la institutul dlui prof. Dr. Babeș, spre a li se face injecții cu vaccinul antirabic, și au fost vindecați.

Mirosul rasselor omenеști.

Sunt unele popoare, care își exprimă simpatia sau antipatia lor, zicând: „Omul ăsta nu-mi miroase bine“. Deși simpatia ori antipatia nu prea pare să aibe vreo legătură cu mirosul, totuși cunoaștem multe cazuri de partide ce s-au stricat, pentrucă logodnica nu a putut suferi mirosul logodnicului sau logodnicul nu putea suportă mirosul logodnicei, deși tinerii se iubeau. Învațajii au constatat, că mirosul acesta al omului, nu se exală prin gură, ci prin tot corpul, prin pielea omului, prin sudoare, și acest miros contribuie de multe ori, ca să ne câștigăm sau să pierdem simpatia cuiva, căruia acest miros este plăcut sau neplăcut. Dacă simțul mirosului omenesc ar fi la noi tot așa de desvoltat ca la câni, cari după miros recunosc stăpâniilor lor la mari depărtări, atunci poate ne-am putea convinge, că multe simpatii sau antipatii, țin în bună parte și de acest miros ce-l exală fiecare dintre noi. La popoarele europene, acest simț nu este deopotrivă de desvoltat. Arabii și Indienii s-au exprimat de mai multe-ori, că noi, Europeanii, exalăm din corpul nostru un miros de cadavru, iar Chinezii susțin că după miros ei recunosc dacă au de a face cu Franceji, cu Italiani, cu Engleji, Germani, etc. Ha-

velock Ellis, distinsul medic legist din New-York, a constatat, că simțul mirosului nu este în deajuns de desvoltat la oameni și a găsit unii indivizi ce aveau acest simț cât se poate de fin. Așa de pildă, el a văzut o femeie din Massachusettes care eră oarbă și surdă, dar care recunoștea pe toți oamenii după mirosul lor. De asemenea, el a văzut un om, care eră legat la ochi și totuși după miros recunoștea cine a intrat în odaie, dacă noul venit eră european, dacă eră arab sau chinez. E fapt cunoscut, că Arabii au un miros de amoniac, iar Chinezii miros a mosc. Un alt învățat, Castellani, susține că unele triburi din Congo au miros a castane, iar altea a brânză. Bine înțeles, că în acest capitol nu este vorbă de diferențele mirosuri bolnăvicioase ale corpului, ci de mirosul general al corpului, al pielei. Că acest miros particular există, este fapt sigur. Toate literaturile, toți poeții, toți romancierii au cântat parfumul ce li îmbată, stând lângă aleasa inimei lor. Cine nu a cetit versuri relative la parfumul părului, corpului, guriței ce aveă adorata copilă? Se poate prea bine că acești poeți visători au avut sau au un miros mai desvoltat, decât ceilalți, care nu disting acel parfum suav, delicios.

Moda de primăvară.

— Cronică pentru femei. —

Primăvară! Răsare mugurul, crește iarba, se trezește sufletul din amorfire și vieața se pare mai frumoasă de zece ori și de zece ori mai senină! Și totuși, cuvântul acesta: primăvară, când îl roștești, cuprinde parcă în el și o nuanță de amenințare. Nu pentru tinerii hoinari prin orașe și pentru fetele cu obraji ca florile de măr, ci pentru bieții părinți cu fete mari și pentru bieții bărbați cu neveste tinere, cari țin la „moda din urmă“. Femeile, ele se bucură din tot sufletul de cele dinții raze călduțe de soare, de cei dinții ghiociei, de cele dinții vioarele, căci toate le strecoară în suflet dorința reînnoirii, a tinereții, a visului și a frumuseții. Și au dreptate, da, femeile au dreptate. Reînnoirea, tinereța, schimbarea costumelor vechi și uzate, fac pe om mai plăcut, mai frumos tocmai prin faptul, că apare mai alfel, decât l-am văzut zi de zi, săpămână de săpămână, lună de lună. Moda de primăvară aduce totdeauna în costumele damelor o schimbare și, în haine, ele apar mai cuceritoare, mai frumoase! Noua modă din primăvara aceasta atacă cu violență hainele vechi, creapă rochiile până la genunchi, pălăria o pune pe ureche, trage de jachetă, ca înapoi să fie mai lungă ca dinainte, brăul îl coboară până la solduri și după ce

O idilă la Dudești-Cioptea. — El, George Moisescu, de 70 ani, a prins dragoste de Ea, Elena Dumitrescu, fată de 55 ani, și idila a avut desnodământul fericit al întâlnirii în fața matriculantului.

le-a făcut toate, întinde grațioasă oglinda:

— Priviți, doamnă, cât sunteți de frumoasă! Și într'adevăr, ori cred bărbajii — însurați, ori nu, moda aceasta de primăvară are o mulțime de drăgălășii. Fără să cadă în exagerările de pe vremuri, are ceva pizant, ceva simpatice, interesant și fin, niște colori nu de toate zilele.

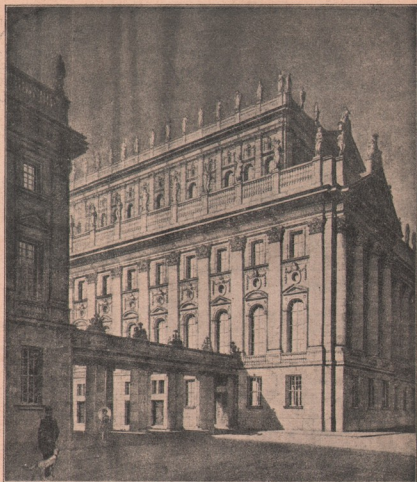
Pălăria, această parte a toaletei, care nu servește să apere căpșorul împotriva tempestății, ci numai ca să-l facă drăgălaș, în primăvara aceasta e mică mai mult, cel mult de mărime mijlocie, la stânga cu latimea dată în sus îndrăzneț. În nămilele bordului e mic și tras pe ochi, ca să nu le acopere lumina și farmecul pe care-l împart de sub pălărie numai celor dragi. Pălăriile acestea se fac din pae ușoare, fine, pe margini cu flori mărunte și o fundă moiré.

La ghele moda de primăvară aduce ceva nou: panfliculele cari îmbrățișează gleznele à la tango. Predilectele de-opotrivă cele de forma americană, ca și engleză.

Costumele propriu zise vor fi în primăvara aceasta foarte împodobite cu fel de fel de funde, broderii, aplicații și motive. În croiul jachetelor mai întâlnim încă formele japoneze. Rămân însă și gulerele Stuart. Brăul e de altă culoare ca haina, căci principiu e să iasă la iveală.

Aceste și o mulțime de amănunte încă, va aduce moda de primăvară. Nouă ni-e imposibil să le arătam pe toate, dar cum vedem pe-aici pe bulevardele capitalei costumele acestea de modă nouă, rămânem cu ochii duși pe urma lor și ne gândim să le desemnăm în câteva linii și pentru doamnele și domnișoarele noastre din orașele și satele îndepărtate din Ardeal. Dănele vor ști, de sigur, mai bine, ca noi, ce e frumos și potrivit din moda aceasta.

Răspândiți revista „Cosinzeana” între cunoscuții dumneavoastră!

Noua Operă Regală din Berlin, o clădire monumentală. Privire dintr'un colț.

Spiritism ori adevăr?

Unul din cele mai de frunte ziare din Anglia, Daily Express, publicase o știre foarte senzațională, pe care o dăm și noi cu rezervă.

Un preot din Kensington, în Londra, ci-că își isprăvisse tocmai vechernia, și porni spre casă, când în ușa bisericii apăru înaintea lui o femeie îmbrăcată în negru și prinzându-l de braț, îl rugă să vie cu ea, la un om pe moarte, ca să-l spovedească. S'au urcat îndată într'o trăsură și au pornit spre strada, pe care femeia i-o spusese birjarului. După câteva minute trăsură se oprî și femeia aproape leșinată rugă pe preot să între — și-i numi persoana, la care avea să meargă. Ea irarși se urcă în trăsură și porni înapoi.

Preotului îi deschise ușa un servitor și la întrebarea, dacă șade acul cutare, acesta răspunde, că da. „O fi pe patul de moarte”? întrebă iară preotul. „Nu, replică servitorul

— e sănătos și vesel stăpănu-meu.” Atunci nu înțelege, zise el iară, și se întoarce, ca să întrebe femeia, căci nu observase dispariția acesteia. — Servitorul crezând, că are de-a face cu un escroc îmbrăcat în haine proțești, voi să-i închidă ușa în nas, când tocmai apăru stăpănul. Preotul îi spuse, că o femeie de felul acesta și acesta l-a adus aci, ca să-l spovedească, și când el a intrat, ea a dispărut. „N'am nici o cunoscută de felul acesta”, îi răspunde stăpănul, dar pofti totodată pe preot, ca să între toțuș la el în casă. „E interesant — începî el să vorbească, după ce se așezară în odaie, — că te-au trimis pe dta la mine în felul acesta. E adevărat, că trupește mă simțesc foarte bine, dar toțuș în suflet mă chinuie ceva, și mă hotărîsem eu mai de mult, ca să te chem. Acum e tocmai bine, c'ai venit, ca să-ți spun ce mă mustră. După ce vorbiră așa vreun ceas, preotul plecă, luându-i stăpănului promisiunea, că mâne va

Așteptarea întâului tramvai electric în Constantinopol.

veni la biserică. Dar în cealaltă zi acesta nu veni. Preotul porni atunci iară la el și rămase înspăimântat la cuvintele servitorului, care-i spuse, că ieri după ce plecat, stăpânului său i s'a făcut rău numai decât și până sara a murit. Preotul intrând la mort, băgă de samă o fotografie, care eră chiar femeia aceea tainică, ce-l chemase ieri aici și întrebă numai decât, pe cine arată chipul. „Aceasta e fotografia din urmă a soției stăpânului meu — spune servitorul — care a murit acu-s 15 ani”.

Preotul a rămas înlemnit și nu a înțeles tot lucrul. I s'a părut așa de tainic, că și-a făcut o cruce și a îngânat câteva cuvinte de rugăciune. Moarta venise la el de pe lumea cealaltă, să-l ducă să-i spovedească bărbatul care eră în ajunul morții sale.

□ □ □

Întâul tramvai electric în Constantinopol.

Lăpădând de pe sine haina veche a tirăniei stupide sub a cărei jug a gemut Turcia în zilele Sultanului Abdul-Hamid, cel care se închidea de ori ce reformă, de ori ce răvrăsură a civilizației asupra statului său, — sub noul Domn, încungiuirat de Turcii-Tineri, importatori ai civilizației apusene, s'a început și pentru Turci era nouă, care are să le ridice țara și orașele și toată organizația lor, la nivel cultural european, atât în cele sufletești, cât și în cele ale prezentării din afară a țării, a orașelor.

Sub nebulul de Abdul-Hamid, lumina electrică, automobilul, aeroplanul, erau socotite drept lucruri alui Satan, drăciui, și cădeă anatemat pe Turcul cu suflet „stricat” ce s'ar fi dat după astfel de lucruri!

Azi s'au schimbat și se schimbă pe rând toate și în Turcia: Se deschide drumul culturai și mijloacelor de cultură de cari se folosește lumea din statele civilizate.

Așa de pildă de curând s'a instalat în Constantinopol *întâia linie de tramvai electric!* Bucurie mare pe omenii vremilor nouie! Să le pară lor, când văd fugând pe dinaintea lor tramvaiul, că sunt la București, la Viena ori Paris!

Ci fiindcă încolo Turcii sunt ținători la legea lor, deschiderea întâului tramvai au făcut'o cu solemnități deosebite, în firul cărora a fost așezată și tradiționala *sacri-ficare a doi berbeci.*

Chipul de sus ne arată publicul adunat la solemnitate, așteptând tramvaiul și anume cu doi berbeci sacri-ficați pe cele douie linii de șine, — ca o sfințire a acelor. Căci așa cere legea lor: la orice zi însemnată, la botez, la cununie, la victorie, la însănațșire, la praznic public ori privat: să curgă sângele unei ori duor oi, în vreme ce imanul (preotul) lor îngână rugăciunea... Așa s'a făcut și la cea dintâi fugă a celui dintâi tramvai pe stradele Țarigradului.

□ □ □

RÂNDURI MĂRUNTE

Căsătorii cu însemnătate mare. Și se adeverește totuși, că Prințul Carol al României, va luă de soție pe fiica mai mare a Țarului Rusiei, pe Marea Ducesă Olga.

Ziarele dela București au vestit, că Joi în 19 Martie n., perechia princiară română, Ferdinand Mostenitorul de Tron cu Principeasa Maria, a plecat la Berlin, de unde iau cu ei pe Prințul Carol și merg în Rusia; în 28 Martie vor sosi în Țarșkoje-Selo, având a fi oaspeții familiei Împărătești timp de 10 zile. În acest timp se va indeplini logodna între Prințul român și Marea Ducesă rusă, fiica Țarului...

Din Petersburg se telegrafiază la 19 Martie, că acolo se fac mari pregătiri pentru sărbătorearea logodirii Olgei cu Prințul Carol.

A douie fiică a Țarului se va da Principelui de Coroană al *Sârbiei*, Alexandru, dar cu condiția, ca Regele Petru să se retragă din tron, ca ea să între deja în Sârbia ca Regina.

Ștregarul văilor... Sub acest titlu ceterilor gășete la local prim al „Paginilor literare” de azi revistei noastre, o poezie de Coșbuc, care prin drăgălășile ei, ne aduce așa de viu aminte de marelle măiestru al idilelor din volumul seu întâi, „Balade și idile”, care pune Prabhova să graiască sau pădurea sau părăul, și în graiul lor intrupează atât de fermecător un flăcău sau o fată sau o zână cu ochi de foc, cât să stai nesfârșit să le ascuți graiul...

Poezia de care vorbim e scoasă din volumul „Fire de tort”, al doilea între volumele de poezii alui Coșbuc, apărut zilele astea în ediție nouă la București (Librăria Sfetea), întregit cu vreo 30 de poezii cari n'au fost puse până'acum în volum.

Acest volum de „Fire de tort” e, deci, mult mai bogat ca cel din trecut. Îl deschide frumoasa poezie „Ștregarul văilor” și îl inchie duioasa și dulcea poveste „Ideal”, foarte frumoasă.

O greșeală doar, o nedreptate,

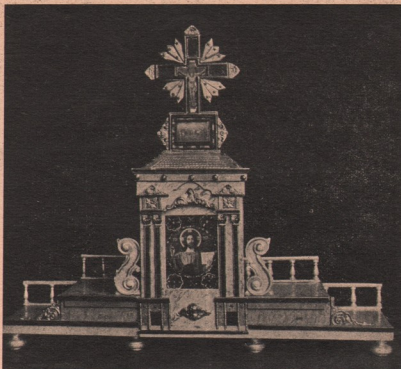
face Coșbuc vântului, când îi zice „Ștregarul vâilor”... Nu vântul e acel drăgălaș și frumos tinăr, voios, plin de poezie și de farmec în tot pasul său, ci el, poetul! În el a înflorit și a trăit acel suflet frumos, căruia i-au fost dragi luncile și păraele și codrii, sufletul lui alergă vizitator și ștregar, pe câmpuri, pe malul apelor, prin zăvoaie, pe sub poale de codri, și vorbește cu crengele, cu zinele închipuite, cu isvoarele, cu vântul, cu boarea serii ce răcorește frunțile asudate și respiră pletele fetelor și nevestelor... Sufletul lui, plin de cea mai luminoasă și dulce poezie, grăiește în graiul vântului ștregar și sburdalnic, care „se strânge sub tufa și sparie copiii”, și-l înșală pe crin, și-i minte că are mamă și casă și rost, pe când „nici eu nu știu de unde sunt și al cui”... și se ceartă cu stejarul în tălânt în cale, și adună flori nevestelor și le sărută 'n lunci...

Toată această dulce idilă și fermecătoare poezie, strălucește din toate poeziile noului volum, — care pe nedrept e dat ca ediție nouă a volumului vechiu „Fire de tort”, căci câtă vreme în acel volum abia ni se dădeau 34 poezii, în cest de acum să dau 64, deci încă un nou volum, pus lângă cel vechiu. Cele 30 de poezii ce n'au fost date încă în volum, sunt puse în fruntea ediției acesteia și după ele urmează cele din volumul vechiu toate. Volumul vechiu eră de 11 coale, cel de acum de 17.

Printre poeziile noue, sunt și mai multe legende foarte frumoase, ca cea a „Muntelui Rătezat”, „Floarea soarelui și Macul”, Pomul Crăciunului, Isus la Împăratul, Cetatea Neamțului, Corbul, etc.

Singure aceste poezii noue din volum, fac de zece ori prețul volumului, pe care fiecare casă românească să-și țină de o mândrie a-l avea, căci o glorie a literaturii noastre înseamnă el, ca și toate celelalte volume ale marelui poet, și o podobă nestemată formează el pentru fiecare masă românească.

Se capătă la „Librăria Naț. S.

Tabernacla bisericii române din Feleac, lucrat în atelierul protului român Ioan Baciu din Șoimuș (c. Bistrița N.)

Bornemisa, din Orăștie, cu prețul de 3 cor. și 20 fil. porto sau 45 fileri porto recomandat.

*

Vine primăvara! Prin orașele mari sosirea primăverii nu o vestește nici înmuguritul pomilor, nici ivirea blândelor violele, ci doar câte un mănunchiu de raze de soare mai cald, care se strecoară timide printre casele uriașe, și — hainele cu croiuri noi ale cucoanelor și ale bărbaților. De data aceasta „moda nouă” a bărbaților, face zarvă, căci femeile nu au nimic prea elegant în costumele de primăvară. Bărbații însă da. Ei au la pantaloni în partea din jos o crepătură, care lasă să se vadă piciorul în ciorap cam până la genunchi. Deocamdată numai în Londra s'au ivit tineri donjuani cu pantaloni de felul acesta, dar avem nădejde, că ei vor apărea în curând și prin orașele noastre, căci acești pierderevară imitează, mai rău ca femeile, tot ce-i exagerat și respingător în Paris și Londra.

*

Înceată criza. Băncile mari încep să reducă etalonul la procentele regulate de acu-s trei ani, până a nu se ivi criza financiară. I se ia par'că omului o peatră de pe inimă și ră-

suffă mai ușurat la vestea asta, ca și care mai plăcută nu poate aduce primăvara... Am dori atât de mult, să auzim, că și băncile noastre „ope-rează” iarăși cu procentele obicinuite și că deschid din nou izvorul împrumuturilor, care le-a fost secat de atâta vreme.

*

În jurul pământului — cu mașina de sburat. Aeroclubul din America face sunoscut, că din prilejul aranjării expoziției universale la San-Francisco, comitetul aranjator pune mai multe premii, în valoare de 150,000 dolari = 750,000 coroane pentru aviatorii, cari în 120 de zile zboară în jurul pământului. Peste oceanul atlantic aviatorii cari se tem, își pot transporta cu vaporul aeroplanele.

La acest sbor vor lua parte și aviatorii din Europa și aceștia vor avea până în San-Francisco, de unde se începe sborul, călătoria gratuită.

*

Carierea de dramaturg. E și la noi cariera, deși slabă și fără mari venite. Patria ei adevărată e însă America, unde tantiemele și onorariile autorilor dramatice, sunt fabuloase. O revistă americană vorbind despre asta, spune, că în America sunt dramaturgi, cari iau avansuri de zeci de mii încă înainte de a avea macar ideie despre ce vor scrie! Așa

de pildă August Thomas, care nici nu pune condeiul în călimară, până când nu i se pun zece mii de coroane pe masă. El de regulă se învoiește, ca miile acestea să i se de tragă la premiera piesei din onorar; dar este altul, Artur Pineru, care înainte de a scrie o piesă, cere totdeauna un avans de 20 mii de coroane, pe cari niciodată nu le mai replătește însă. De fapt însă aceste avansuri nu prea joacă mare rol pe lângă veniturile, ce le aduce o piesă bună. Iames Forbes a câștigat, de pildă, cu trei comedii, suma de un milion și două sute de mii. Pe lângă aceasta într'adevăr, că zece-douăzeci de mii, nu mai numără.

Adevărul câștig însă al pieselor de teatru nu-l incasează autorii, ci impresarii, cari plasează aceste piese și le fac reclamul. Așa de pildă în vreme ce dramaturgul C. Klein a incasat din tantieme pentru piesa sa „Leu și șoarece” „abia” un milion și jumătate, impresarul lui, a pus la buzunar tocmai cinci milioane.

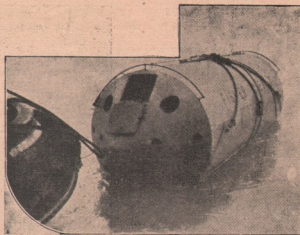
— La America, autori dramatice români! Dacă nu să câștigați milioane, să învățați cel puțin cum se câștigă.

Tampoane în trupul mortului.

La clinica din Budapesta a murit în zilele acestea o femeie, care tot aici fusese operată înainte de trei luni. Femeia nu s'a făcut mai bine nici după operație și s'a plâns mereu, că are dureri lăuntrice. Acum și-a dat sufletul și la secționare s'a văzut, că în trupul răposatei se găseau patru tampoane, cari au fost uitate acolo de medicul operator acu-s trei luni. Cazul acesta extraordinar a ajuns repede în public și chiar la urechea ministrului, care a ordonat cercetarea numai decăt. Până una alta medicul, din a cărui pricină tampoanele s'au uitat în trupul femeii la operație, a fost somat să iasă din serviciul clinice.

A apărut: Nr. 1 din revista „Economia Națională” cu următorul cuprins:

Dr. I. N. Angelescu: Un congres

O barcă de salvare perfecționată a fost experimentată zilele trecute în Anglia. — De o construcție foarte ingenioasă, barca poate să se închidă ermetic și să transpoarte astfel, în toată siguranța, fără nici o primejdie de scufundare, pe pasagerii salvați de pe un vapor în naufragiu. Aerul din interiorul bărcii, în care încap 80 de persoane, e primit cu ajutorul unei mici pompe. Invențiunea aceasta e de cea mai mare însemnătate, deoarece naufragiații odată salvați într'un sinistru maritim, nu vor mai risca de a-și găsi moartea în valuri, din cauza imposibilității bărcilor ordinare, de a se menține pe o mare furtunoasă.

al economiștilor. Dr. C. I. Băicoianu: Navigațiunea militară și navigațiunea Comercială: Problema organizării învățământului Comercial-Naval; Îndatoririle oficialității românești față de interesele expansiunii noastre Maritime și Fluviale. C. Filănescu: Reorganizarea școalei Centrale de agricultură dela Herăstrău. Dr. George N. Leon: Raportul dintre concepția de stat și preput de impunere. Dr. I. I. Georgeanu: Considerațiuni economice asupra tendințelor de desvoltare ale comericiului mic. Victor I. Slăvescu: Repartiția proprietății agricole în Germania. Recenzii:

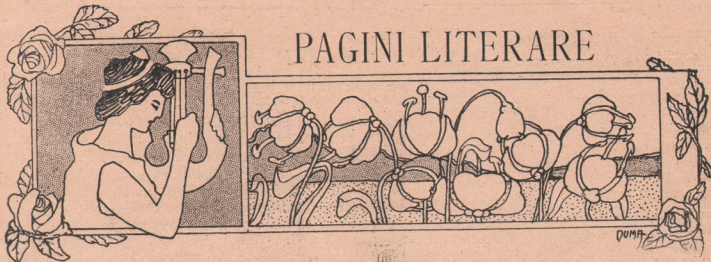
Victor I. Slăvescu: Landwirtschaft-Landindustrie- Aktiengesellschaft de Dr. R. Leonhard: Volkswirtschaftliche Betrachtungen über die Mode, de Walter Toelsch Die Beschreibung der Geburtenzahl. Ein Kulturproblem de Dr. Iulian Markuse — Arbeitslosigkeit; ihre statistische Erfassung und ihre Bekämpfung durch den Arbeitsnachweis, de Dr. Benno-Merkle. Leon: Marea noastră proprietate, de I. C. Argentoianu — Reforma electorală și agrară, de Paul Bujor — Proprietatea mare și cea mai mică în trecutul Țărilor Române de A. D. Xenopol Die Gründe der

Mietssteigerung der Wohnungen in Hamburg, de Dr. Arthur Schleiss' — Memoriu relativ la organizarea comerțului și îndrumarea producției pescărilor, de Gr. Antipa — Rêgime conventionnel dela question sucrière en Europe de M. N. Burghel. Teodor Răcanu: Ombres Françaises et visions Anglaises, de contele de Hiussonville. Dr. I. I. Gergianu: Dar Reichspetroleummonopol Betrachtungen über die Voraussetzungen die Organisations frage und die Wirkungen, de Dr. W. Möller. Der deutsche Postcheckkehr sein Wesen und seine Bedeutung, de Dr. Paul Senfleben. C. Chr. St.: Asigurările sociale în statele moderne de Dr. I. N. Angelescu. C. I. Băicoianu: Cronica politică și socială: Politica noastră Externă, Schimbarea de Regim — Problema agrară: exproprierea — Problema educației fizice, interțenția A. S. Regale Principele Carol — Situația Românilor de peste munți,

Rugăm pe toți colaboratorii revistei noastre, ca manuscrisele, cari doresc să se publice în „Cosinzeana”, să binevoiască a le trimite pe adresa redactorului nostru prim: dl Sebastian Bornemisa, Budapest,

VIII. Köfaragó u. 5. I. 7.

PAGINI LITERARE

Ștregarul văilor.

Văzui prin văi al verii dulce vânt,
Ștregar frumos cum toți pribegii sânt —
Tără mantaua 'n urmă-i pe pământ.

Plecând vr'o creangă 'n drum o sărută,
Cântă o doină 'ncet, și 'ncet cântă
Culcatul câmp de iarbă sub manta.

„Mi-a zis mai ieri al văii tânăr crin:
Ai casă tu și frați, voinic strein,
Tu cel cu ochii rupți din cer senin?”

„Am mamă 'n deal, și-albastră-i haina ei,
Dar n'are brău și-adună sfori de tei;
Iar tata-i dus să intre-argat la smei!”

„O cas'avem și noi pe-un vârf de scaiu,
Opt frați ce-i am, s'au dus să vadă 'n raiu
De bea și-acolo vin popa Mihalai.

„Ușor ce 'nșeli pe-un crin nevinovat!
Puleam să-i spun că-s dascălul din sat
Și vâr cu Por și Darie 'mpărat.

„De am de n'am, mă mir ce-i pasă lui?
Nici eu nu știu de unde sunt și-al cui,
Prin vămi eu nu dau seamă nimănu.

„Eu sunt copil al codrilor de fag,
Aleg și cânt, și 'n sân ași vrea să bag
Să fie-al meu de veci ce-mi este drag.

„În zori mă duc pe-o margine de râu
Și stau și scot cavatul dela brău,
Prin lan mă joc cu spiecele de grău.

„Când trec copii, sub tufă eu mă strâng,
De-odată sar și spun tușișu 'n crâng,
Și-mi pare 'n urmă rău când bieții plâng.

„Spre cei trudiți, cu boare eu mă plec,
Pe țete 'n șes cu glume le petrec,
Și 'noap' pe toți să cânte pe-unde trec.

„Sărut neveste 'n lunci și flori le-adun,
Ștein cum sunt, ce-mi pasă ce le spun —
Hei, cucule, tu-mi ești tovarăș bun!”

„Grozav ce-mi e fălosul de stejtar:
Să nu te vad pe-aiți, copil ștregar,
Că 'n lumea ta trăești și tu 'nzadar!”

„Hoho, stejtare-al meu! Tu cine ești?
Pământului faci umbră, și vorbești
Cu norii 'n dodii tu, și 'nduigi povești!”

„Trăesc și eu pe vrerea celui-sfânt:
De n'ar vrea El să fie 'n lume vânt
De ce m'ar fi făcut așa cum sânt?”

G. COȘBUC

ȘASE SUTE DE LEI

Iată ce mi-a povestit un prieten:
Intr-o dimineață, s-au înfățișat la mine doi oameni.
Cel mai voinic, cu fața bărbătească și deschisă, vor-
bește întâiu:

„Am venit pentru afacerea noastră...

— Pentru durerea noastră, de care pătimim mai
mulți... se grăbește să adauge celalalt, slab și adus pu-
țin din șele.

— Ne-am gândit să facem o plângere... urmează
întăiu.

— „...Să facem o jalbă... suntem paisprezece oa-
meni în suferință...” găngăvește cel mai mic, zâmbind
cu sfliciu.

Eră un năcăz de pământ pe care intru câțva îl
cunoșteam: me-l lămurise și omul cel mai mărunt,
Petrea Nastase, cu câteva zile înainte. Și tot el, și'a-
cuma, încep să spue „cum o fost”. Deși părea așa
de năcăjit, și avea și puțină piedică la vorbire, cela-
lalt gospodar, Neculai Florea, îl lăsă să vorbească:
din șovăirile și piedicile lui, izbucneau ca din incor-
darea unui arc, vorbe tari și mișcătoare; i s'aprindeau
ochii ca de o durere, și zimbetul cel trist îi stăruia
neconținut pe față.

„A fost așa, cum v-am mai spus... Stăpânirea a
împărțit lazul Călugărul, și ne-a dat la o samă de oa-
meni câte cinci hectare... Noi am făcut și sat, și-avem

se clădim și școală, și biserică, dacă ne-a ajutat Dumnezeu... Acu iazul cel mare și vechiu îl știți dumneavoastră: iaz a fost decând îl jin oamenii minte. Poate a fost intemeiat de trei sute de ani, de patru sute de ani, dela Ștefan-Vodă, precum se pomeniște și-n niște „documenturi”. Pește în el cit lumea, umblam vara la pescuit cu luntri cu pânză... și toate găngăniile pământului au viețuit în el... parcă cine știe ce mai eră prin ghiolurile lui! Și papura bătrână aveă niște rădăcini cât copaci de groase, și stuhul eră pe mărgini des ca peria... și voinic ca o oaste... Când au dat drumul iazului, zece zile au curs apele, ș-au venit, din cotloanele cele adânci, cu șuvoale, crapi de cei ruginiți, cât copiii de mari... Și s-a împărțit pământul, cucoane... Ș-am făcut noi canaluri, ca să se scurgă apele, ș-am început a desfunda matca iazului, a scoate stuhul și pșura... La noi oamenii muncesc cu vrednicie... Noi suntem Rădășeni și știm prețul pământului... Și iaca, șapte ani am muncit noi și ne-am chinuit, ca să facem pământ de arătură, pe unde au rămat crapii și ș-au făcut cotloane șerpil de apă... Acu se vede de cătră toată lumea: Iazul Călugărului e ca o grădină. Pe toate hotarele c'ers răchiși. Și holdele, de-a mai mare dragul, se luptă să se facă mari-căt răchiși. Acu să vedeți ce se întâmplă, cum v'am mai spus. Noi suntem cu moșioara noastră drept la marginea țării. Și vine o „comisie” și începe a măsură acu trei veri, și măsură și prubulește, că zice că nu se știe hotarul cel drept prin apele iazului... și trage altă linie, și trece o parte din pământuri la o moșie din Bucovina. Paisprezece gospodari am rămas fără pământ. Am muncit fără folos, ca să-l curățim, atâția ani, și când să ne bucurăm și noi, au venit și ni l-au luat... precum au luat cu hapca și țara Bucovinei acu o sută de ani... vra să zică au luat-o tot din Moldova noastră...”

Vorbea repede. Se opri găfind.

„Acu ce ne facem noi? întrebă încet celalalt gospodar, Neculai Florea.

— Ce să facem? adăogi iute Nastase. Am trimes la București „lacramăție”; au fost trei oameni de-ai noștri la București la deputatul nostru și la cei mari... Ne-am sângerat, ș-am pus parale mână dela mână... a fost ș-un proces, n-am înțeles nimica... Au trecut două veri și noi am rămas orfani de pământul nostru... și săraci... vai de capul nostru!

— Și ce v-a spus deputatul dumneavoastră?

— A spus că s-așteptăm, că s-a vedeă... răspunse Florea.

— S-așteptăm dreptate la ceasul morții! izbucni cu năduh găngavul. El se duce la București și benchetește la mese cu boerii, și bate cărțile, și dinspre partea noastră nici capu nu-l doare! Mi-se pare că bine spuneu un moșneag dela noi, că dreptatea noastră cea veche a murit...

„Acu ne-am gândit așa, noi cei paisprezece oameni, să măi cercăm c-o jalbă...”

Mă priveu cu zâmbetul lui șfios, și se plecase iar puțin de se.

„Ne-a spus cinevă, că știți să puneți pe hârtie țipătul omului, ș-aveți și prietini... c-apoi este o vorbă... că fără sfinți nu poți ajunge la Dumnezeu...”

— Bine, să vă fac o plângere, răspund eu... Dacă Statul v'a dat pământ, nu vă poate lăsa așa...

— Și Statul trebuie să-și caute dreptatea lui, că iazul a fost pământ al nostru... se cunosc semnele cele vechi... ni l-au luat cu hapca...”

Și Neculai Florea începu să spue cum s-a făcut măsurătoarea și cum nu s-a ținut seamă de semne, de mărturii, și de hârtiile vechi. Eu cunoșteam împrejurările și pe altă cale. Știam dela un prietin bun, care eră prefectul județului pe vremea aceia, că din lipsa de semne vechi, căzuse o bucată de pământ la Austria, când se făcuse „rectificarea” hotarului; în schimb alte bucăți în alte părți, trecuseră la noi. Prietinel meu, apărând interesele sătenilor, în încurăturile acelea, avusese oarecare năcazuri. Suferința și nedreptatea oamenilor eră vădăti, și el umblase stăruind neconcent. Apoi se schimbase guvernul, și oamenii se îndreptaseră cătră alte fețe. Deși din toată afacerea aceasta el făcuse o chestie de generositate și nu s-a gândit o clipă să ceară răsplata, deși, ca avocat, putea să sprijine interesele oamenilor mai departe și supt altă ocărmuire, cei paisprezece oameni năcăjiți îl lăsară deodată, și prinseră să bată la alte uși. Iar din toate obrazurile care se arătau de după ale uși, nu știu dacă se vă fi găsit unul, care să nu se fi gândit că i-a căzut o afacere bună în mână, cu paisprezece nenorociți birnici...

„Am fost și pe la alții... și ni degeaba... Am dat cât trebuia și cât am putut... imi ziceă Nastase. Alții nu ne-au făcut. Da dumneavoastră poate ne-ți pune mai bine durerea pe hârtie și-ți stăru... Noi suntem paisprezece ș-am pus mână dela mână, ș-avem adunați șase sute de lei... D. că folosim ceva, noi, iaca, vă aducem acest puțin plocon...”

— Uite ce e, răspund eu, știu și eu cum s-au petrecut lucrurile, și cred că sunt două căi de urmat. Ori să se revizuiască măsurătoarea, ș-atuncea, cu dovezile care s-o aduce, poate să vă dobândiți înapoi ce-ați perdut; ori, dacă bucată dumneavoastră de pământ a rămâneă bună dată, să vă deee Statul proprietăți de pildă la Merești, aproape, unde a luat pământ dela Austria, când s-a făcut măsurătoarea aceea.

— Prea bine, răspunse Nastase, noi ne mulțumim așa, — numai să nu rămânem ticăloși și săraci. Să nu ne blăstăme copiii că-i lăsam da izbeliște, fără un cotlon cât de mic, în care să se oploșască și ei în viața lor...”

Florea adăogi:

„Și pentru asemenea facere de bine ți-om aduce

baniilor pe care i-am strâns și te-om pomeni neam de neamul nostru”...

Fără îndoială, binele aveam toată tragerea de inimă să-l fac. Am răspuns:

„Dacă e vorba să fac un bine, ș-o pomană, cum ziceți, apoi atunci îl fac fără nici-o plată... Dacă-mi plătiți, vă fac o slujbă; — și eu vreau să vă fac un bine... Afară de asta, ce credeți c-am să fac? Am să scriu pe hârtie ce mi-ați spus și ce știu, ș-am să rog pe cineva să deștepte pe cei dela cărmuire... și cred că vi s-a face dreptate... pentrucă o aveți...”

— Tocmai așa, tocmai așa... zise zăbindu-mi dulce Petrea Nastase, și eu cred că așa avem să izbândim... Așa trebuie să faci! șopti el către Florea, ridicând un deget în sus. Apoi către mine: Și pentru cheltueli, pentru strădanie, pentru toate, noi avem să vă dăm o mulțămăie de șase sute de lei... I-am și strâns anume pentru asta...

— De ce? vă fac hârtia, o trimet unde trebuie, și dumneavoastră țineți-vă banii”...

Florea voi să spue ceva. Nastase prinse a râde privind în pământ.

„Bine, da, așa-i, aveți dreptate... Să ne faceți hârtia... și toate... ca să dobândim noi ce-am pierdut... și noi avem șase sute de lei strânsi... Am mai dat noi și alți bani, — încaltea acuma-i dăm pe folos”...

Mi s-a părut curioasă stăruința asta, — ș-am căutat să-i fac pe oameni să înțelegă și altele, despre sentimentele mele pentru poporul muncitor; și cum așa ceva e foarte greu, m-am oprit la jumătatea lămuririi c-un fel de simțire de rușine, ș-am căutat să isprăvesc cât mai repede, c-o declarație mai scurtă, că voi face totul cum înțeleg, însă fără plată.

„Bine! au zis amândoi gospodarii, cu oarecare părere de rău... Poate-om face ceva... Că noi atunci, când s'a făcut măsurătoarea, am avut pe unul, pe domnu' Archim Golovei... care zicea că umblă pentru noi... Ș'apoi am înțeles noi că el a fost acela, care s-a înțeles cu ceilalți străini și ne-a vândut către Nemți”...

Eră vorbă de prietinel care-mi lămurise afacerea și umblase apărând interesele oamenilor. — Le-am explicat că se înșală, că așa ceva nu se poate și altele.

„Bine! a oftat Petrea Nastase, atunci ni-i face dumneata jalba”...

Ne-am înțeles să vie într-o zi anumită, când eu voi fi pregătit hârtia, să le-o citesc, și ș-o trimitem.

S-au dus și n-au mai venit.

Ș-acu câteva săptămâni, Costan Gherasim, om dintr-un sat cu cei doi, care mă cunoaște bine, începu să-mi vorbească despre năcazul cel vechiu, cu pământul de pe iaz, care și azi a rămas tot al Nemților. S-aude că o să mai măsoare odată, să cadă înapoi pământul luat, dar oamenii tot năcăjiți sunt că de atâția ani nu s-a făcut nimic.

„Cucoane, zise el la urmă, eu lucrez la dumneata de un an și ceva, și te cunosc... Și știu c-au fost doi oameni dintre cei cu năcazul acu doi ani la dumneata și te-au rugat să le faci ceva...”

— Da, cei cari voiau să-mi dea șase sute de lei.

— Ei, da, cucoane. Le-am spus eu: măi oameni buni, de ce n-ați urmat cu boerul acela? că el vă făcea de-atuncea poate ceva... Ei ce-au făcut? Au venit în sat, s-au sfătuit, — și la urmă n-au mai venit să ieie jalba. Ziceau că se tem: să nu-i vinzi și dumneata... Că de ce nu vrei să iai șase sute de lei? Alții n-au putut face ș-au luat, — și dumneata, dacă poți face ceva, de ce să nu ieși? Să nu te superi, cucoane, da oamenii noștri au avut multe năcazuri... Chiar cuconu Archim, nu le-a vândut pământul către Nemți”?

De data asta n-am mai crezut că trebuie să apăr pe domnul Gorovei. Începeam să văd că e zădarnic! „Ș-acu, cucoane, i-am sfătuit eu, vă vie la dumneata... Ș-are să vie tot Nastase, cel care-i puțin găngav”...

Înștiințat, Petrea Nastase a venit peste două zile, cu zămbetu-i sfios și cu vorbele-i pripite, sunând de durere. Iar eră năcăjit, și mă rugă să-i ert pentru ce-a fost, că n-au putut veni, că nu știu ce, — și cu multă grijă, cu vorbe ușor învăluite, îmi arătă că pentru ostenele mele, au ei, paisprezece gospodari, adunați șase sute de lei...

M. Să.

Adieri

Sara când sosesc pe vânt
Șapte tănuite,
Pun urechea la pământ
Și te-astept, iubite...

Pe potecul de sub deal
Vie-o 'ntreagă stavă,
Când vii tu-ți cunosc la cal
Ritmul de potcovă...

Căci e ritmul cel mai drag
Cântecelor mele,
Vino visul meu pribeg
Prin argint de stele!

Dunăre, ce te fălești,
Că din clocotu-ți de apă
Patru țeri întregi s'adaptă,
Dunăre, ce te fălești?

Câte lacrimi an cu an,
Din Ardealul plin de vale
Au venit pe Olt la vale,
Câte lacrimi an cu an...

Dunăre-ai avea rival
Să le strângem noi odată
Într-o albie 'nchegată,
Dunăre-ai avea rival!

T. MURĂȘANU

MONOLOG COMIC

Dr. A. VRĂBELY

(Cameră la etaj, cu o fereastră în spre stradă și cu o ușe ce se deschide într-o antiambură. În dreapta o măsuță, pe ea gazeta, oglindă de mână. În stânga un fotoliu.

Actrița, îmbrăcată în haină de stradă, pălărie cu văl, respirând greu se repede pe bină; în mână ține un pachetel).

— Obraznicul! M'a urmărit până la poartă!

(Merge la fereastră) Și se plimbă pe sub fereastră!.. Cătă în sus... Salută... Nu, nu mă mai pot răbdă: îi scot limba... Pofim, nu o vede!.. Salută din nou!.. Și-apoi mama mai zice că mi-e prea lungă limba, când nici chiar din etajul prim nu se vede!.. Vai, Doamne, ce să fac? Dacă las roleta, atunci nu pot vedea, de s'o dus sau ba? (Merge spre fereastră) Urătule! nemer-nicule... urciosule!.. Să te cari de-aici, că... (privește pe fereastră) Îmi arată un ziar... Obraznicul, doar nu în vrea să-mi scrie prin ziare?... Nu! De-aș vedea cel pușin ce fel de ziar e... Măne voi! îi siliișă să-mi procur toate ziarele.. Vai, Doamne, la ce nu-i expusă o fetiță nevinovată!.. Nu! Chiar de aceea nu mă mai uit pe fereastră, să vadă impermiunentul, că-l disprețuiesc... Numai o lecuișă de aici de după perdea: ca să-l recunosc de altădată și să-l pot încunjură de departe!

(Privește pe fereastră) Ei, dar știi că nu-i urât băiatul!.. Vai, ce mustăji drăguțe are!.. (Bate în palme de bucurie) și poartă monoculul.. și cât e de elegant! Tătica își poate ascunde jobenul lui cel pururea plouat!.. Dar barba aceea... l-aș face să și-o radă!.. (Se retrage repede) Vai, m'a văzut!.. (spre fereastră) Să te duci de aici urăciosule!.. (Se uită pe fereastră) și salută... și se duce... Pofim, așa sunt bărbajii; nu este în ei o leacă de statornicie! M'a urmărit un cias de vreme și sub fe-reastră nu e în stare să petreacă 5 minute! Dar poate se grăbește în slujbă?... Ori îl așteaptă mama-sa bolnavă?... ori bunică-sa?... ori nevas... Nu! Însurat nu poate fi: are o mutră cu mult mai inteligentă!

(Se uită lung pe fereastră) Obraznicul! Nici nu se uită îndrăpnt. Las, să-mi mai vină el odată sub fe-reastră; voi deschide fereastra și un cias de vreme într-una mă voi uiță la — hoarne... nici nu l-aș băgă în seamă și de s'a face tot țără!

(Se lasă în fotoliu) Vai, ce ostentivă-s! Așa am a-lergat pe trepte, încât și graiul mi-a stat. (Otează greu.) Așa mi-e de plină inima; trebuie să plâng pușin. Dar mai întâi depun vâul, căci dacă-l murdăresc, capăt dela mamica... (Își șterge ochii) Așa, acum sunt gata. Vai ce bine mi-a căzut lecuișă asta de plâns!

(Se gândește pușin) Ei vezi, așa ceva în internat nu mi s'a întâmplat... Când mergeam la plimbare un șir lung pe stradă, trebuia să privim pururea în pământ... iac așa (se plimbă cu ochii în pământ), încât totdeauna duc-eam acasă o mulțime de ace cu gămălie. Ba o-dată am găsit un crucer chiar. Directoara l-a și cu-prins în aur, și apoi după plimbare totdeauna aceea

îl căpăia, care a știut să se uite mai intensiv la pă-pământ!.. Singurul bărbat, pe care-l vedeam în internat, eră măestrul de dans. Și într-aceia numai atâta vreme am fost îndrăgostite, până când odată și-a uitat acasă peruca.

Și iată (declamând) când finăra fetișă iasă din acele sfinte ziduri, și pășește pe drumul zgronțuros al vieții... (Cu voce naturală) pentru asemănarea asta de bună samă căpătam eminență la lectura română!.. (Iarăș declamând). Drumul zgronțuros al vieții... (cu voce naturală) pofim, îndată, la ce primejdie e expusă!

De altcum la toate mamica poartă vina! Cum se și încumăță dânsa să lase o fetișă așa de drăgușă singură pe stradă? Mamica zice, că trebuie să mă dădau la independență și m-a trimis la „Consum” ca să aduc de cină — fiindcă tatucului îi place, da, îi place foarte mult — un purcelaș mititel afumat. Ca și când — vezi Doamne — omul fără de purcel afumat nu ar putea fi independent?

Pe cale ne-am întâlnit... când înaintea, când înd-dărăptul meu... și apoi așa se mai înholbă la mine, încât... (Se ridică și-și face vânt) vai, încât și acum mi-e cald de privirile acelea.. Ce ochi negri! Dar nu mă'm uitat în ei... zău nu m'am uitat... numai așa am simțit că sunt negri... foarte negri...!

Apoi am intrat în prăvălie după... purcel! ... „Ei” s'a oprit la vitrină și privea înlăuntr printre sticlele cu dulceașă... M'a pândit, că ce cumpăr... Urătul, a și zimbîit, când mi se pachetă purcelul! Apoi... bine l-am văzut print fereastră... în vitrină i s'au oprit ochii pe o cutie cu sardine! Nu și-ar fi luat privirea de pe cutia aceea: ca și când afară de sardinii altceva nici n'ar există pe lume! O, ce prosaici sunt bărbajii! (Declamând):

Iubește-aceia sincer
O spune-mi-o mie,
Care în loc de-un înșel
Privește-o sardinie?

Când am ieșit din prăvălie, într-una-mi eră în călcăie, uneori așa de aproape vened de mine, încât numai — purcelul mă mai despărția de el.

Odată numai pășește lângă mine... (Cu voce groasă) Pardon domnișoară... — încep — de nu mă înșel, Dta ai scăpat mânășu asta (Cu voce regulată) și obraznicul îmi întinde o mânășu uriașă, numărul 6. Dar l-am și păcălit!

— Domnule, zisei, mânășule mele sunt la mine, și au numărul 5 și 1/2. Și așa de urât m'am uitat la el, încât numai atâta a zis:

(Cu voce groasă) — Scuzăți! și s'a retras. Dar de aceea m'a urmărit până la poartă! Dar nici asta n'am văzut-o, ci numai așa am — simțit-o!

Acum însă ce se va alege din lucrul ăsta? Simțesc, că aceasta e o aventură, care trebuie să aibă urmări!

Măne de bună samă va stă în gazetă: (la gazeta în mână).

„Înger cu"... Firește, ar trebui și ceva semn? Vai Doamne! Încă la urmă va pune-o așa: „Îngerul cu... purceleașul". Atunci aievea mă voui supără pe el! Apoi mai deparie: „Cunoștință cu intenție serioasă e cu puțință?"

Spun înainte, că dacă „cu intenție serioasă" nu va fi tipărit cu litere groase, nici nu cetesc anunțul! „Dacă cunoștința se poate, puneți în fereastră..." Ei, dar ce aș și putea pune în fereastră?... „puneți în fereastră ...ă ...ă ...purcelul!"

— O, prostujule! Chiorule! Doar nici limba nu mi-ai văzut-o, cum ai vedea atunci, — după ce tatica a cinat din el, — rămășița de purcel?... Ori să pun o lăumănare aprinsă în fereastră?... Dar ziua e puțin cam bălător la ochi... iar sara nu se cuvine, ca o fetiță solidă să facă cunoștință!... Dar însăși bată-și el capul cu aceea, ce să pun în fereastră... căci doar nu eu doresc să-i fac cunoștință!

Iar acum voui luă pe cineva serios la întrebări. (la oglinda în mână).

— D'apoi... spune... Genică, spune drept te-ai mărită tu după el?

— Apoi... așa... dacă și-ar rade barba... așa... poate că da...

Deși răul de el nu e vrednic să capete o nevestică așa de drăguță cum sunt eu. Pentrucă din mine se va alege o nevestică foarte drăgălașe! Uf, cum mi-o iubî eu bărbățelul! Aievea, nici nu este ceva mai frumos, decât viecea familiară! Eu însă nu vreau așa viecea casnică, cum e la tatica și mamica!

Tatica vine la 2 ore din slujbă, cu băta lui cea mare, iac' așa:

(Arată) Tip...top...tip...top...

Apoi sună. (Arată) Cling...ling...ling... Și când i se deschide ușa, nu-i frebue guriiș, ci în minutul acela prânzul... apoi nu pe mamica o caută... ci mai întâi pantofii!... Apoi mănecarea i-e tofdeauna prea tare... chiar și supă!

Vai, ce alffel va fi la noi! Eu voui zbură înaintea bărbățelului meu... I-oi da o miie de sărutări, iac' așa. (Arată) Apoi cum i-a plăceă mănecarea: pentrucă frebue să știți, că eu îi voui fierbe! Douăzeci și una de lefe din cartea de bucătărie le știu de rost, dar așa încât sunt în stare să le zic dindărăit înainte. Știu fierbe 141 feluri de supe. Toate le-am probat pe tăticu, — dar tatica acum odihnește... e bolnav... Are o boală atât de șoadă: când vede supă, i se face rău. Doctorul i-a prescris cură de Karlsbad.

Apoi cum va fi la noi serviciul de masă: o lingură de supă... o sărutare... Și sărutarea nu va lipsi nici dela prăjițuți... pentrucă în chipul așa se poate cruță mult zăhar!

Vai, sărutările acelea! Odată am cercat și eu: astă vară, când am fost la țară la verișoara, ea eră tocmai mireasă, și odată mirele, prin întuneric, din gresală m'a sărutat pe mine în locul ei. Dar e mai bine

să nu vorbim despre asta! (Se ridică și-și face vânt cu batică). Și cea mai dulce tortată e numai gris cu lapte pe lângă un sărut.

Doamne sfinte! Apoi... așa (rușinându-se) așa... copiii!... Toți trei feciorașii vor fi bruneți... iar fetele toate trei vor fi blonde! Ochii... despre aceștia ne-am mai înțelege...

Vai, ce drăguț va fi, când pe stradă vor păși înaintea mea pruncii aceia mulți... mulți. Eu firește intruna le voui vorbi, ca să știe lumea, că eu le sunt mamica!

— Anicuță, ia-ți degetul din gură! Ionel, dacă te bați pe stradă, de altă dată nu vei ieși cu mamica... Apoi mă voui așază de brațul bărbățelului, a lui Aurel..., poate fi și Silviu... dar de-l chiamă Toma... nu mă duc... zău nu mă duc după el!...

Fără mai întâi firește voui fi mireasă! Prietenele mele toate vor învineți de ciudă. „Iacă nici anul nu trecu, de când a ieșit din internat, și e și mireasă!" Aici mă va cere, în locul așa! Eu voui ședeă pe scaun, iar el se va pune în genunchi.

(Se lasă repede în genunchi înaintea fotoliului; cu vocea groasă:) — Genică! Te iubesc! Te ador! Când pentru întâia oară le-am văzut cu purcelul, am simții, că soartea mi-e peceltuită. O, spune, vrei să fii scumpa, drăguța, miitica mea nevestică?

(Repede se așază iar în fotoliu; cu vocea naturală:)

— Stimată domnule! Oferul diale mă surprinde. Dă-mi voe, să mă cuget asupra lui: — Răspunsul ți-l dau — — mănă!

(Repede îngenunchind înaintea fotoliului; cu vocea groasă:)

— Pentru mine: mine — e o vecinicie!

(Se pune pe scaun).

— Cinci minute — — n'a fi prea mult!

(Îngenunchind înaintea fotoliului; cu vocea groasă:)

— Pentru mine înseamnă oblu anl: o miie!

(Se pune iar pe scaun).

— Ei, dacă ți-e chiar așa de urgent lucrul, aici mi-s toate mânil! (Își întinde mâinile). Vorbește cu... etc.

— Uf, ce m'am ostentii! Nici n'ar gândi omul, cât frebue să sari, când peștii așa o fată! (Gânditoare). Acum numai cu aceea nu sunt în curat, de mamica și-a: să se sărutăm îndată, ori numai după ce mamica și-a dat învoirea? Cred, că e mai bine îndată, căci dacă mamica va zice: ba! Firește mai bine ar fi, să aducem pe tatica și mamica în o așa situație, ca să nu poată zice: ba!

Săraca mamica, cum va mai plânge! Măcar că tofdeauna zice, cât de mult compătimește ea pe acel bărbat, care mă va luă de nevastă.

Tăticu firește mai întâi îl va întreba: (Bătând pe umeri). — Ei, frate, d'apoi știi jucă ferbli?

Apoi va strigă:

(Cu vocea groasă). Grăbiți cu cina aceea... unde mi-s pantofii?

Apoi va zice, (plângând) ...pentrucă tăticu mă iubește foarte mult...

— Binecuvântarea mea peste voi! Creșteși și...
(In antișambra sună clopoțelul).

— Sună! Vai! A sosit mamica! (Se uită în antișambra).

— Ba! Un hamal... cu buchet... în mână ține o episoflă roză...

(Cade în fotoliu).

— Vai, Doamne! Sunt mireasă!

Localizare de: SIMION GOCANU

Jubirei.

*În mândra-ți haină mă îmbracă
Cusută 'n fiul tors din stele
Și vraja noșilor cu lună
Arunc-o 'n cânturile mele*

*Fă să 'nșleg seninul boltei
Și suflețele de fecitoare,
Abate dorurile toate
Spre inima-mi tremurătoare.*

*Mă 'naltă 'n slăvi de pace pline...
Să trec prin ură și furtună,
Să pun în visurile mele
Din soare foc, argint din lună.*

*Învăț-mă a râde, — a plânge,
Fi călăzuza mea de-apropoe,
Sădım în suflatu-mi, iubire,
Îndureratul glas de ape.*

*Și duiosie pune 'n ochi-mi
Setoși de-o gingașă privire...
Și-o să rămân pe veci un preot
Slujim altarul tău, iubire!*

D. IOV

CRIMA LUI SYLVESTRE BONNARD

Roman de ANATOLE FRANCE — Trad. de VASILE STOICA

Februarie 186...

Doctorul e foarte vesel. Cum se vede, îi fac foarte mare cinste, ținându-mă pe picioare. După dânsul, trupul mi-a fost atacat de o multime de boale deodată.

Iar boalele acestea, spaima omului, toate au nume, spaima filologului. Tot nume hibride, jumătate grecești,

jumătate latinești, cu desinențe în *ită*, indicând, starea inflamatorie, și în *algie*, exprimând durerea. Doctorul mi le înșiră pe toate, adăogând încă un număr mărisor de adiective în *ică*, menite să determine mai deaproape detestabila însușire. O coloană bunicică din Dicționarul medicinei!

— Dă mâna încoaci, doctore. M-ai redat vieții, te iert. M-ai redat prietinelor, îți mulțumesc. Zici, că-s vânjos! Da, da, fără îndoială! Dar durez de mult. Sunt o hodoroagă bătrână, foarte asemuitoare cu jilțul tatălui meu. Eră un jilț bătrân acesta; tata-l aveă de moștenire și de dimineața până sara, ședea într'ânsul. Când eram copil în fiecare zi mă urcam de câte douăzeci de ori pe brațele lui învechite. Până se ținea încă, nime nu-i aveă grijă. Ajunse însă să schiopăteze de un picior și lumea începă să zică atunci, că-i fotel bun. După aceea ajunse schiop de trei picioare, al patrulea scărțăia și aproape ciung de cele două brațe. Iar atunci cu toții strigară: „Ce fotel trainic!“ Și-l admirau, căci deși n-aveă nici un braț și nici un picior sănătos, își păstră totuși înfățișarea de fotel, stătea în picioare, și mai făcea câte o leacă de slujbă. În sfârșit ieși tot părul de cal.dintr'ânsul, și atunci își dete și duhul. Iar când servitorul nostru, Ciprian, îi tăie membrele, să facă lemne de foc, se înteață strigătele de admirație: „Ce fotel minunat! Ce fotel splendid! L-a slujit pe Pierre-Sylvestre Bonnard, negustor de postăvării, pe fiul său, Epimenide Bonnard, și pe Jean-Baptiste Bonnard, șeful diviziunei a treia maritimă, și filosof pyirhomian. Ce fotel venerabil și vajnic!“ În realitate eră un fotel mort. Ei bine, doctore, așa-s și eu, ca fotelul acesta. Dta mă crezi vânjos, fiindcă am resistat unor atacuri, cari ar fi doborât pe mulți alții, și cari nu m-au ucis decât pe trei sferturi. Foarte mulțumesc. Însă tot hodorigit rămân, iar pentru asta nu e leac.

Doctorul voiă să-mi dovedească, prin cuvinte grecești și latinești, că-s sănătos. Limba franceză-i prea deslușită pentru o astfel de demonstrare. Cu toate acestea mă las convins, și-l petrec până la ușe.

— Ei, așa da! Îmi zise Teresa, iată cum trebuie dați afară doctorii! Poartă-te încă de vreo două trei ori așa, și n-o să-ți mai vie pe cap. Și o să fie bine.

— Ei bine, Tereso, de oarece m-am făcut iarăși voinic, dă-mi scrisorile încoace. Se va fi strâns un coeamite pachet până acum. Ar fi curată răutate, să mă mai împiedeci de a le cети

După câteva nazuri, mi le aduse Teresa toate. Dar ce folos? Mă uitai la toate plicurile: nici unul nu-i scris de mânăta aceea fină, pe care aș vrea s-o văd aici frunzărind pe Vecellio. Arunca deci întreg pachetul: căci și așa nu-mi spunea nimic.

April-unie.

A fost cam aspră treaba.

— Așteptați domnule, să mă îmbrac cu haine curate, îmi zise Teresa, și-o să ies încă și de data asta

10 Iunie.

cu dvoastră; o să ieu scaunul, ca în zilele din urmă, și o să mergem, să ne punem la soare.

Într'adevăr, Teresa mă crede încă slăbănog. Am fost bolnav, fără îndoială, dar s'a sfârșit. Jupâneasa Boală și-a luat de mulțor catrafusele, și iată acum sunt trei luni de când mi-a zis rămas bun, și urmașă-șă, jupânița Intremare. Dacă aș fi ascultat de Teresa, aș fi nici mai mult nici mai puțin, decât dl Argant al lui Molière, și zilele cari le mai am, mi le-aș petrece și eu scufia de noapte în cap. Așa nu! Vreau să ies singur. Teresa nu vrea. Stă cu scaunul îndoit în mână și vrea, să vie în urma mea.

— Tereso, mâne putem stă cu spatele lângă părete, cât îți place. Astăzi însă am niște afaceri foarte grabnice.

Afaceri! Ea crede, sârmana, că-i vorba de bani, și mă lămurește, că nu-i nici o grabă.

— Cu atât mai bine! dar mai sunt și alte afaceri în lumea asta.

O rog, o cert, și scap însfârșit.

Vremea-i destul de frumoasă. Cu ajutorul unei birje și cu al lui Dumnezeu, cred că o să-mi isprăvesc cu bine aventura.

Iată zidul, cu inscripția vânăta: *Pensionat de fete, finit de domnișoara Virginia Préfère*. Iată și poarta cu zăbrele, care s'ar deschide larg spre curtea de onoare, dacă peste tot se poate deschide. Broasca însă-i ruginită, iar pe drugi sunt bătute niște plăci de tînichie, cu menirea de a apăra de privirile indiscrete sufletele acelea mititele, pe cari domnișoara Préfère le învață fără îndoială modestie, sinceritate, dreptate, și spirit de jertfă. O fereastră cu gratii, ale cărei geamuri văruite vestesc odaia servitorilor, privește, ca un ochiu tublure, la lumea de pe afară.

Cât despre ușa cea mică, pe care de atâteaori am intrat iar de acum nu mai am voie să intru, tot așa o aflui, cu ferestruia-i zăbrălită ca și mai înainte. Treapta de piatră de dinaintea ei e tocită, și cu toate că n'am ochi prea buni sub ochelari, totuș văd pe piatră liniile albe, pe cari le-au lăsat, când au călcat pîngelele cu cuiu ale școlărițelor. Oare nu pot intra și eu înăuntru? Mi se pare că Jeana suferă în casă asta, și mă chiamă într'ascuns, s'o ajut. Nu pot plecă dela ușe. Un tremur mă cuprinde; trag clopoțelul. Slujnica cea holbată îmi deschide, mai holbată decât oricând. Porunca-i dată: nu pot vorbi cu domnișoara Jeanne. Cer cel puțin vești despre dânsa. Slujnica se uită la dreapta, la stînga, îmi spune apoi că domnișoara o duce bine, și îmi trănțește ușa în nas. Iată-mă dar iarăș în uliță.

Și de atunci, de cîteori am mai rătăcit așa pe sub zidul acesta! De cîteori am trecut pe lângă ușa cea mică! Îmi eră rușine, și mă cuprindea o adevărată desnađejde, căci mă vedeam mai slab decât copila asta, care n'are nici un sprijin în lume, decât pe mine!

Îmi învinsei orce scârbă și mă dusei la maiestrul Mouche. Observă dela început, că masa-i e mai colbită și mai mucedă, decât acum un an. Notarul însă mă primește cu aceleași gesturi strimte și aceiași ochi neastîmpărați sub ochelari. Îi povestesc jalba. Dânsul îmi răspunde... Dar ce rost are, să mai fixez, fie și măcar într'un ecbiet, care va fi ars odată, amintirea unui ticălos? Îi dă tot dreptul domnișoarei Préfère, căreia de mult îi apreciază spiritul și caracterul. Fără a voi să se rotească asupra fondului discuției, trebuie să-mi spună, că aparențele nu-mi sunt favorabile. Asta mă atinge foarte puțin. Aдаугă însă (iar asta mă atinge mai mult!), că neînsemnata sumă, pe care o aveă la îndemână pentru educația copilei, s'a sfârșit și că în împrejurările acestea, dânsul admiră nespun de mult desinteresarea domnișoarei Préfère, care binevoiește a țineă pe lângă dânsa pe domnișoara Jeana. O lumină splendidă, lumina unei zi frumoase își varsă undele-i neprihănite în locul acesta murdar, și luminează pe omul acesta. Iar pe afară își împrăștie splendoarea asupra tuturor mizeriilor unui cartier înșesat de lume.

Ce dulce-i lumina asta, ce-mi umple de atâtea vreme ochii, și de care în curând n-o să mă mai bucur! Și eu trec visător, cu mâinile la spate, de-a lungul întăriturilor, și mă pomenesc, fără să știu cum, în niște mahalale pierdute, cu grădini ca vai de ele. Pe marginea drumului dau cu ochii de o plantă, a cărei floare strălucită și întunecată totodată, pare făcută anume, ca să se întovărășească cu dererile cele mărețe și curate. E o ancolie. Părinții noștri îi ziceau mănuașă maicii Preceste. Dar numai o maică preceastă, care s'ar face micuță ca să se arate copiilor, și-ar putea vâri degetele în strămețele tețuțe ale floarei.

Iată un bondar greoiu, ce brutal se îndeasă într'ansa! Nu poate ajunge la nectar și tot se mai sforțează, mîncăciosul. Iată-l că renunță și iasă plin de poleiu. Apoi își reia din nou sborul său greoiu. Florile însă sunt rari în mahalaua aceasta murdărită de funinginea uzinelor. Se întoarce deci iarăș la ancolie, iar de data asta găurește corola și sugă prin gaură nectarul. Niciodată n-aș fi crezut că poate aveă un bondar atâtea minte. E ceva minunat lucrul acesta. Insectele și florile, cu cât le observ mai bine, cu atât mă minunează mai mult. Sunt, ca bietul Rollin, pe care-l încântau florile persecilor. Cum aș vrea să am și eu o grădină frumoasă și să trăiesc la o margine de pădure.

— urmează —

Cărți primite la Redacție:

Goethe: Faust, traducere în versuri de Ion Gorun. Editura C. Sfetea. Preț 1 cor.

G. Coșbuc: Fete de tort. Ediție nouă adăugată. Editura C. Sfetea. Preț 3 cor.

M. Săulescu: Departe, poezii. Preț 2 coroane.

— Se pot căpăta la „Librăria S. Bornemisa”, Orăștie.

Scrisori dela Redacție

MANUSCRISELE NU SE RETRIMIT.

Leus. Slăbă. N-o putem publica.

Olimpiu. Dacă ar fi sosit în săptămâna trecută, s'ar fi publicat. Acum s-a scris despre asta.

N. P. N. Rugarea nu vi se poate impune. — O istorie critică a vieții lui A. Iancu până acum nu ni s'a dat. Date puține află despre el în „Enciclopedia română”.

I. Mate, Inv. Avem și noi o mulțime de greutăți și nu vă putem împlini cererea.
Nichifor Crainic. Bine, deși sunt vremuri grele și pe-aci. Acum o parte, iar restul mai târziu.

V. M. Primum bucurios ilustrații interesante să publicăm, dar acestea trimise de Dta sunt nesuccese. Nu se vede de loc cusătura pe costum și dacă l-am publica așa, nu am da celorților noștri nimic interesant. Ei ar vedea numai fețe mai mult sau mai puțin spalăcite și asta nu-i de interes.

Revista „Economia Națională”. S'a făcut. Vă rugăm să purcedeți la fel.

Colecțiile „Cosinzenii”

de pe anul I. și II. se pot comanda dela administrația revistei pentru
:: suma de cor. 15' ::

Abonații noștri noi, cari doresc să aibă revista noastră dela început, le capătă amândouă colecțiile pentru suma de 13 coroane.

RECLAME și ANUNȚURI

se primesc la administrația revistei „Cosinzeana”

CU PREȚURI MODERATE

EDITURA: „LIBRĂRIEII S. BORNEMISA”

CĂRȚI LITERARE NOUI

— Depozit la „Librăria S. Bornemisa” în Orăștie. —

	Cor. rli.
Goga O. Domnul Notar, dramă în 3 acte din vieașardelenească	2—
Simeon Balint, vieașă și luptele lui în anii 1848—49 „Cartea Verde” textul tractatului de pace dela București 1913	1-50
Trecutul Românilor de pe pământul crăiesc	4—
Lungian M. Lăze senine, icoane dela țară	1-50
Beza M. Pe drumuri. Din vieașă Aromânilor	2—
Galagteon G. Biseriçuța din Răzoare, nuvele și schițe	2—
Chirijescu M. Răsaduri, nuvele	2—
Legea electorală. Articolul de lege XIV din 1913	1—
Beldiceanu N., Poezii	1-25
Dr. S. Stanca, Pocășii	4—
Hodoș E., Frumoasa din nor și alte povești	2-50
Oh. Stoica: Alte vremi, povestiri	2—
Ion Agărbiceanu: Schițe și povestiri	2—
Al. Ciura: Amintiri	1-60
I. Dragoslav: Volintării	1-80
L. Reboreanu: Frământări	1-50
V. Eftimiu: Poemele singurățății	2—
A. Fogazzaro: Misterul Poetului, roman	1-80
St. Lăzăr: Floarea Betuliei, roman	1-80
S. Bornemisa: Almanahul scriitorilor dela noi	1-60
A. Hamat: Noua lege militară	2—
E. Borcia: Versuri flustrate	—60
S. Bornemisa: Cele mai frumoase, poezii populare	—60
H. P. Petrescu: Văduvoara și alte șase monologe	1—
N. Iorga: Istoria statelor balcanice în epoca modernă	3-50
Note de drum	1-25
A. Banclu: Cum vorbim și cum ar trebui să vorbim românește?	—80
T. V. Ștefanelli: Amintiri despre Eminescu	1-50
Dr. Paulescu: Spitalul, Corul, Talmudul, Cahalul Franc — Mazoneria	3—
Dr. Paulescu: Instincte sociale, patimi și conflicte	2—
C. S. Făgeșel: Credințe literare	2—
C. Theodorian: Povestea unei odăi, nuvele	2—
I. Pilat: Eternități de-o clipă, poezii	2—
Bogdan-Duică: Români și Ovrei	2-50
P. Locusteanu; Suntem nebuni, nuvele	1-50
A. Herz: Bunicul, comedie în 3 acte	2—
M. C. Buțureanu: Femela, studiu social	3—
Dr. Drăgescu: Pro Patria, povestire despre începutul neamului românesc	3—
G. Aslan: Cum ajunge cineva om	1—
Criza Morală	—30
S. Mehedinți: Poporul — 1913.	1-50
Ion Gorun: Știi Românește?	—30
Alina G.: Arta de a vorbi în societate și diferite ocazii	—60
Irimescu-Cândești: Aurel Vlaicu	—60
Brătescu-Voincești: Întunec și Lumină, nuvele și schițe	2—
Bucura Dumbravă: Pandurul, roman	3—
Vlăușă: La gura sobei	2-50
M. D. Rădulescu: Lei de peatră, poezii	3—

— Pentru porto să se trimită deosebit 10—30 bani de fiecare carte. —

— Porto recomandat cu 25 bani mai mult. —